

- регуляторів росту в розв'язанні проблем фізіології рослин, рослинництва та біотехнології: матеріали III конф., 3-6 окт. 2000. – Уфа, 2000. – 224 с.
17. Ямалеева А.А. Лектины растений и их биологическая роль. – Уфа: Изд-во Башк. ун-та, 2001. – 204 с.
18. Chkartishvili K., Kalina O., Zarkua M., Aleksidze G. // Bull. Geog. Acad. Sci. – 2002.

ІМУНОРЕАКТИВНІСТЬ ТА ІНТОКСИКАЦІЙНИЙ СИНДРОМ У ХВОРИХ НА ХВГС

Чернецький І.В.

Сумський державний університет

Науковий керівник – Лішневська А.Г., асистент кафедри інфекційних хвороб
з епідеміологією Сумського державного університету

Гепатит С є однією з найбільш небезпечних хвороб печінки вірусної етіології, поширеність якої щорічно зростає. Найбільш ураженим вірусом гепатиту С вважають населення Східного Середземномор'я та Європи. За даними ДЗ «Центр медичної статистики МОЗ України», у 2013-2017 рр. в Україні сумарно було виявлено 32 975 випадків хронічного вірусного гепатиту С (ХВГС) встановленого вперше у житті. Усього у світі близько 71 млн чоловік страждають від хронічної інфекції, етіологічно обумовленої вірусом гепатиту С. Гострий вірусний гепатит зазвичай перебігає без симптомів і лише зрідка асоціюється із загрозливою для життя хворобою. Небезпека ХВГС полягає в можливості прогресування хвороби у цироз печінки або гепатоцелюлярну карциному.

Мета роботи – встановити вплив інтерфероновмісної противірусної терапії при хронічному вірусному гепатиті С на показники імунореактивності та ендогенної інтоксикації у хворих та з'ясувати кореляційні зв'язки цих показників з генотипом та ступенем фіброзу печінки.

Для проведення дослідження було використано загальноклінічні методи дослідження (збір епідеміологічного анамнезу, фізикальне обстеження, вивчення клінічної картини захворювання, клінічний аналіз крові); ІФА (виявлення АТ до HCV), ПЛР (виявлення вірусу, генотипу); методи для встановлення ступеню фіброзу печінки (фібротест за METAVIR); статистична обробка даних з використанням комп'ютерних програм Microsoft Office Excel 2010 та IBM SPSS Statistic 23. Використано критерії Вілкоксона, Манна-Уїтні, коефіцієнти кореляції Спірмена, Крамера.

Результати. Проведено клініко-лабораторне обстеження 60 хворих, що перебували на лікуванні у Сумській обласній клінічній інфекційній лікарні імені З. Й. Красовицького, середній вік яких склав $(42,55 \pm 1,41)$ року. Усі пацієнти отримували інтерфероновмісну терапію. Серед них чоловіків було 70%, жінок – 30%. Контрольну групу склали 44 практично здорових осіб. Для проведення розрахунку вираженості інтоксикаційного синдрому вивчали показники загального аналізу крові. Розрахунок інтегративних показників ендогенної інтоксикації проводили до та після 4 тижнів інтрефероновмісної терапії за допомогою розробленого нами додатку для Android «Аналіз крові: індекси ендогенної інтоксикації».

Серед обстежених хворих на ХВГС найбільше було пацієнтів молодого віку, з 1в генотипом. Значення більшості показників неспецифічної реактивності та ендогенної інтоксикації у хворих на ХВГС були достовірно вищими (лейкоцитарний індекс інтоксикації (ЛІІ), гематологічний показник інтоксикації (ГПІ), показник інтоксикації (ПІ), індекс імунореактивності (ІІР), індекс співвідношення лімфоцитів та моноцитів (ІСЛМ), лімфоцитарний індекса (Ілімф), індекс алергізації (ІА), лімфоцитарно-гранулоцитарний індекс (ІЛГ)) або достовірно нижчими (індекс зсуву лейкоцитів (ІЗЛК), реактивна відповідь нейтрофілів (РВН), індекс Кребса (ІК), індекс співвідношення лейкоцитів і швидкості осідання еритроцитів (ІЛ ШОЕ)) порівняно з практично здоровими особами ($p < 0,05$). Індекс співвідношення нейтрофілів та моноцитів (ІСНМ), індекс співвідношення еозинофілів і лімфоцитів (ІСЕЛ), ядерний індекс (ЯІ) практично не відрізнялися у двох порівнюваних групах ($p > 0,05$). Інтерфероновмісна протівірусна терапія спричинює достовірні зміни більшості показників ендогенної інтоксикації та неспецифічної реактивності, що супроводжується їх зниженням (ЛІІ – у 2 рази; ГПІ – у 2,8; ІЗЛК, ПІ, ІК – у 1,5; РВН – у 2,1; ІІР, ІСНМ – у 1,4; ІСЕЛ – у 1,3 рази). Частина показників неспецифічної реактивності навпаки підвищуються (Ілімф – у 1,3 рази; ЯІ – у 1,8 рази). Це свідчить про зниження ендогенної інтоксикації під впливом терапії.

Кореляційного зв'язку між ступенем фіброзу печінки, генотипом та обчислювальними показниками індексів імунореактивності та ступеня інтоксикації не встановлено ($p > 0,05$).

Висновок. У хворих на ХВГС порівняно з практично здоровими особами спостерігаються вищі показники ендогенної інтоксикації (ЛІІ, ГПІ, ПІ), неспецифічної імунореактивності (ІІР, ІСЛМ, Ілімф, ІА) та запалення (ІЛГ). Також встановлено зменшення деяких показників ендогенної інтоксикації (ІЗЛК, РВН) та запалення (ІК, ІЛ ШОЕ). Інтерфероновмісна протівірусна терапія спричинює достовірні зміни більшості показників ендогенної інтоксикації, що супроводжується їх зниженням (ЛІІ; ГПІ; РВН; ІЗЛК, ПІ). Частина показників неспецифічної реактивності підвищується (Ілімф, ЯІ), частина – знижується (ІІР, ІСНМ; ІСЕЛ). Щодо індексів активності запалення, то ІК у процесі лікування знижується у 1,5 рази частіше, а ІЛГ – підвищується (у 1,4 рази). Ці дані свідчать про зниження ендогенної інтоксикації під впливом терапії. Не виявлено кореляційного зв'язку між генотипом, ступенем фіброзу печінки та індексами імунореактивності та інтоксикації.

ПОРІВНЯЛЬНИЙ ВПЛИВ β -ТРИКАЛЬЦІЙФОСФАТУ РІЗНОЇ ГЕОМЕТРИЧНОЇ ФОРМИ НА РЕГЕНЕРАЦІЮ ДЕФЕКТУ КОМПАКТНОЇ КІСТКОВОЇ ТКАНИНИ

Чижма Р.А.

Медичний інститут Сумського державного університету

Науковий керівник – Кореньков О.В., доктор медичних наук,
доцент кафедри морфології Медичного інституту Сумського державного університету

Актуальність. β -трикальційфосфат, який випускається у формі гранул, блоків або циліндрів, продемонстрував чудові характеристики для заміщення